

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu, složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Jana Vyklického a Mgr. Radovana Havelce, v právní věci žalobkyně: **I. D.**, zastoupená opatrovníkem Organizací pro pomoc uprchlíkům, se sídlem Praha 9, Kovářská 4, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, odbor azylové a migrační politiky, sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 23. 1. 2017, č. j. 45 Az 17/2016 – 39,

t a k t o :

- I.** Řízení **se zastavuje.**
- II.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se u Krajského soudu v Praze (dále jen „krajský soud“) domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 10. 2016, č. j. OAM-146/LE-BE02-BE04-2016, kterým žalovaný vyslovil, že její žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřípustná podle § 10a písm. e) zákona č. 325/1999 Sb. (dále jen „zákon o azylu“). Krajský soud žalobu zamítl rozsudkem ze dne 23. 1. 2017, č. j. 45 Az 17/2016 – 39.

Nejvyšší správní soud z kasační stížnosti zjistil, že v době jejího podání se žalobkyně nacházela v Zařízení pro zajištění cizinců Bělá-Jezová, Bělá pod Bezdězem (dále jen „Zařízení“). Proto přípisem ze dne 24. 2. 2017 kontaktoval Zařízení, aby zjistil, zda se žalobkyně na daném místě stále nachází. Dne 6. 3. 2017 obdržel odpověď, z níž vyplynulo, že žalobkyně se zdržovala ve zmíněném zařízení do 2. 1. 2017, kdy byla propuštěna pro pominutí důvodu zajištění. Od doby jejího propuštění nemá Zařízení o žalobkyni žádné informace. Zdejší soud se proto obrátil na Organizaci pro pomoc uprchlíkům, se sídlem Praha 9, Kovářská 4 (dále jen „Organizace“), která žalobkyni zastupovala v řízení před krajským soudem, s dotazem, zda zná současné místo pobytu žalobkyně. Dne 15. 3. 2017 Organizace přípisem soudu sdělila, že aktuální adresou žalobkyně nedisponuje. Nejvyšší správní soud proto dále kontaktoval Ředitelství služby cizinecké a pohraniční policie (dále jen „Ředitelství“) a Ministerstvo vnitra s žádostí o sdělení současného místa pobytu žalobkyně. Ředitelství doručilo odpověď zdejšímu soudu dne 22. 3. 2017, přičemž sdělilo, že naposledy nahlášenou adresou pobytu žalobkyně byla adresa Zařízení, které však dne 2. 1. 2017 žalobkyně opustila. V dalším odkázalo Ředitelství na Ministerstvo vnitra. To doručilo odpověď Nejvyššímu správnímu soudu dne 23. 3. 2017, kde shodně s ostatními informovalo, že po opuštění Zařízení, mu není místo pobytu žalobkyně známo.

Nejvyšší správní soud proto usnesením ze dne 7. 4. 2017, č. j. 3 Azs 40/2017 – 36, ustanovil žalobkyni za opatrovníka Organizaci.

Podle § 47 písm. c) soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále „s. ř. s.“) *soud řízení usnesením zastaví, stanoví-li tak tento nebo zvláštní zákon.* Podle § 33 písm. b) zákona o azylu *soud řízení zastaví, jestliže nelze zjistit místo pobytu žadatele o udělení mezinárodní ochrany (žalobce).*

Nejvyšší správní soud proto vychází ze spolehlivě zjištěné skutečnosti, že žalobkyně dne 2. 1. 2017 opustila Zařízení a od té doby je neznámého pobytu, neboť žádným z kvalifikovaných pokusů se místo jejího pobytu nepodařilo zjistit.

Vzhledem k výše uvedeným důvodům Nejvyšší správní soud řízení o kasační stížnosti zastavil podle § 47 písm. c) s. ř. s., ve spojení s § 33 písm. b) zákona o azylu a § 120 s. ř. s., neboť nelze zjistit místo pobytu žalobkyně jako žadatelky o udělení mezinárodní ochrany.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud za použití ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť řízení o kasační stížnosti bylo zastaveno.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. dubna 2017

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu